

ରାଜା

ରାଜା, ଆମାର ରାଜା ! ତୁମି ଆମାକେ ତ୍ୟାଗ କରେଛ ଉଚିତ
ବିଚାରଇ କରେଛ । କିନ୍ତୁ ଆମାର ଅନ୍ତରେର କଥା କି
ତୁମି ଜାନ୍ବେ ନା ? (ବୁକେର ବସନେର ଭିତର ହିତେ
ଛୁରି ବାହିର କରିଯା) ଦେଖେ ଆମାର କଲୁଷ ଲେଗେଛେ—
ଏ ଦେଖ ଆଜ ଆମି ସବାର ସମକ୍ଷେ ଧୂଲୋଯ ଲୁଟିଯେ
ଯାବ—କିନ୍ତୁ ହଦ୍ୟେର ମଧ୍ୟେ ଆମାର ଦାଗ ଲାଗେନି ବୁକ
ଚିରେ ସେଟା କି ତୋମାକେ ଆଜ ଜାନିଯେ ଯେତେ
ପାରବ ନା ? ତୋମାର ସେଇ ମିଳନେର ଅନ୍ଧକାର ସରଟି
ଆମାର ହଦ୍ୟେର ଭିତରେ ଆଜ ଶୁଣ୍ଟ ହ'ଯେ ରଯେଛେ—
ସେଥାନକାର ଦରଜା କେଡ ଥୋଲେ ନି ପ୍ରଭୁ । ସେ କି
ଖୁଲ୍ତେ ତୁମି ଆର ଆସ୍ବେ ନା ? ତବେ ଦ୍ୱାରେର କାଢେ
ତୋମାର ବୀଗା ଆର ବାଜ୍ବେ ନା ? ତବେ ଆସୁକୁ ମୃତ୍ୟୁ
ଆସୁକ,—ସେ ତୋମାର ମତି କାଲୋ, ତୋମାର ମତି
ଶୁନ୍ଦର—ତୋମାର ମତି ସେ ମନ ହରଣ କରତେ ଜାନେ—
ସେ ତୁମିଇ ସେ ତୁମି !

ଗାନ

ଏ ଅନ୍ଧକାର ଡୁବାଓ ତୋମାର ଅତଳ ଅନ୍ଧକାରେ,
ଓହେ ଅନ୍ଧକାରେର ଆମୀ !
ଏସ ନିବିଡ଼, ଏସ ଗଭୀର, ଏସ ଜୀବନପାରେ
ଆମାର ଚିତ୍ତେ ଏସ ନାମ ।

ଏ ଦେହ ମନ ମିଳାଯେ ଧାକ୍ ହଇଲା ଧାକ୍ ଶାରା
 ଓହେ ଅନ୍ଧକାରେର ସ୍ଵାମୀ !
 ବାସନା ମୋର, ବିକୃତି ମୋର, ଆମାର ଇଚ୍ଛାଧାରା
 ତ୍ରୀ ଚରଣେ ଶାକ୍ ଥାମି ।
 ନିର୍ବାସନେ ବୀଧା ଆଜି ଦୁର୍ବାସନାର ଡୋରେ
 ଓହେ ଅନ୍ଧକାରେର ସ୍ଵାମୀ !
 ମବ ବୀଧନେ ତୋମାର ସାଥେ ବନ୍ଦୀ କର ମୋରେ
 ଓହେ ଆମି ବୀଧନକାଗ୍ନୀ ।
 ଆମାର ପ୍ରିୟ, ଆମାର ଶ୍ରେୟ, ଆମାର ହେ ପରମ,
 ଓହେ ଅନ୍ଧକାରେର ସ୍ଵାମୀ—
 ମକଳ ଝରେ' ମକଳ ଭରେ' ଆଶ୍ରମ୍ ମେ ଚରମ
 ଓଗୋ ମରୁକ ନା ଏଠେ ଆମି ॥
